

vidt her i Landet, at man ikke fastede Brag paa Obligationer paa 25 Rd. osv., som vi dengang havde, men som en Finansminister var uforsigtig nok til at sætte ud af Cours. — Forøvrigt maa jeg gøre opmærksom paa, at der er en stor Deel af Befolkningen, som ikke føler den indirecte Beskatning, nemlig hele Dyendeclassen og den øvrige tjenende Klasse, Lærere og Lærerinder osv., som have ret gode Lønninger; det er dem, hos hvem de boe, der maae betale den indirecte Skat, og ikke dem selv, men de kunne meget godt slette Noget til Staten.

Brig: Jeg troer dog, at det ærede Medlem tager Feil i sin sidste Paastand; thi ogsaa Dyendet betaler indirecte Skat gennem de Artikler, det forbruger, f. Gr. til Klæder, om det end betaler mindre end dem, der ernære sig selvstændigt. — Naar det ærede Medlem dernæst vil paastaae, at Folket ikke er sig bevidst, at det indirecte betaler Skat til Staten, behøver han blot at see hen til de Forhandlinger, der ere foregaaede, f. Gr. i Arbejderforeningerne her og i Stokholm, hvor Arbejderne have taget under meget alvorlig Overveelse, hvilken Indflydelse den forskjellige indirecte Beskatning vil have paa deres Stilling. De have endog anstillet meget omfattende og grundige Undersøgelser om, hvorvidt en Forhøielse eller Nedsættelse af Tolden paa enkelte Gjenstande vilde have Indflydelse paa den Capital, de aarligt have at anvende til deres Fornødenheder, og jeg troer derfor virkelig, at ogsaa dette Moment fuldstændig bevidst er tilstede for den større Deel af Befolkningen.

Klein: Forsaavidt denne Sag skulde blive henvisst til et Udvalg, hvorfor et æret Medlem (Gad) har udtalt sig, men hvad jeg forøvrigt ikke vil anfæe for ganske nødvendigt, vil jeg tillade mig at henlede Opmærksomheden paa et Punkt, hvor jeg troer, der mangler tilstrækkelige Bestemmelser, nemlig med Hensyn til den Meddelelse, som skal gjøres fra Medlemmer af den Kjøbenhavnsske Commune, som en Deel af Skatteaaret boe uden-

for Kjøbenhavn. I dette Tilfælde skal der jo efter § 3 finde et Afslag Sted i den Skat, som skal betales her i Kjøbenhavn, men jeg seer ikke rettere, end at der mangler tilstrækkelige Bestemmelser for, hvilken Afslægt saadan Anmeldelse skulde kunne gjøres fra den Paagjældendes Side. Der siges i § 18: „Attraaer den Paagjældende selv, at den Skat, hvori han er sat, skal forhøies eller nedsættes, da har han inden otte Dage efter Udløbet af den Tid, hvori Fortegnelsen over Skatteyderne ifølge §§ 14 og 16 har henligget til Eftersyn, skriftlig at fremsføre sin Begjæring for Eigningscommissionen“, og ifølge § 14 er det indtil den 31te Mai, at den forfattede Liste over Skatteyderne henligger til Eftersyn; men jeg troer ikke, at det kan bestrides, at det i mange Tilfælde vil være ugjørligt for de paagjældende Personer inden otte Dage efter den 31te Mai at fremkomme med Paastand om Nedsættelse i Skatten paa Grund af længere Tids Ophold udenfor Kjøbenhavn. Det er Noget, hvorom de inden den Tid ofte ikke ville have tilstrækkelig Kundskab. Det er ikke ganske tydeligt, jeg indrømmer det, hvorvidt § 18 ogsaa kan komme til Anvendelse i det Forhold, jeg her sigter til, navnlig overfor den principielle, udtryffelige Udtalelse i § 3, men ialtsaa vilde det være hensigtsmæssigt, om dette Forhold, som practisk har givet Anledning til en heel Deel Tvivl, maatte blive nærmere klaret.

Indenrigsministeren: Saavidt jeg forstod det ærede Medlem, som først havde Ordet (Frederiksen), var hans Betænkelighed ved at give dette Lovforslag sin Stemme den, at han frygtede for derved at støtte et Beskatningsprincip, som han ikke ganske billiger, idet han syntes, at foretrække en Formuesskat eller en Formue- og Leilighedsstat for en Indkomsskat. Det forekommer mig ikke, at denne Betragtning burde afholde det ærede Medlem fra at give Loven sin Stemme; thi han maa dog erindre, at naar ikke den foreliggende Revisionslov vedtages, vedbliver den bestaaende Lov, der jo indeholder det samme